

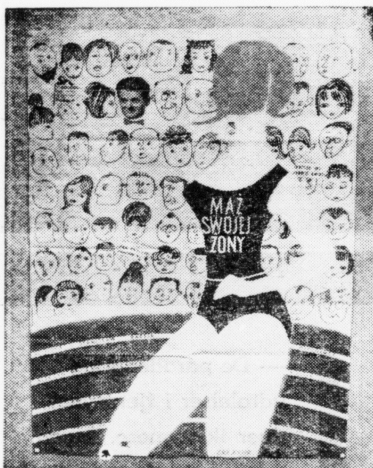
Plakat af Cassandra

Gammel biografplakat af Sven Brasch

PLAKATKUNST I KORSET

Når man ser på dansk plakatkunst med et mismodigt suk, må man forestille sig de vilkår, denne kunstart har her til lands i forhold til udlandet. Alle pladser for oplæbning af plakater i Storkøbenhavn er med eneret givet to private firmaer, som tilsammen disponerer over 305 pladser. Udgiften for en plakat til dækning af disse løber nemt op på 12.000 kr.!

Plakaterne giver liv i gadebilledet og opgaver til kunstnerne

EN gruppe danske kunstnere har haft som speciale ved natattid at male byen rød — forstået på den måde, at de som protest mod en grå, trist facadeby og trange kunstner-udfordel-seskar uden tilladelse bemaler andres plankeværker!

Uden at tage stilling til den moralske ret til at foretage sig noget sådant, er det imidlertid rigtigt, at udfoldelsesmulighederne for vore kunstnere, hvad angår offentlig udsmykning er kummerlige — her tænkes ikke på »organiserede« udsmykninger såsom skulpturer i parker eller vægdekorationer på biblioteker og lignende, men netop gadens kunst, som man kan opleve den for eksempel i Paris — PLAKATERNE!

VORE kunstnere er formodentlig lige så gode til at lave plakater som andre landes, vi får bare ikke lejlighed til at konstatere det, så længe plakatkunsten bydes sådanne vilkår som tilfældet er her til lands, hvor selv gadebilledet er arkitekt-designet og gennemkontrolleret — skal man endelig have plakater, skal der enten være valg- eller færdselskampagne eller noget lignende. Der skal i pakkerne tilfælde ansøges om tilladelse til de uorganiserede ophængningssteder, og så længe tid — derudover har man at holde sig til de tilladte og udlejede ophængningssteder, som i for eksempel en millionby som København beløber sig til 305 pladser.

ma gennem plakater ville gøre publikum opmærksom på sine produkter. Først skulle plakaten tegnes og kunstneren honoreres med nogle tusinde kroner. Dernæst kommer trykningen. For at dække eksempelvis Storkøbenhavns 305 ophængningspladser skulle der trykkes en et tusinde stykker, hvilket ville koste omkring 10-12.000 kroner!

Hvis man tænker på, hvor megen annoncespalteplads samme firma kan få i bladene for de samme penge, forstår man udmærket, at næsten ingen går på den med plakaten.

DOVER den offentlige »reklame«, som benytter sig af plakaten, er der den kommercielle, og man kan vist roligt gå ud fra, at intet firma med den fulde fornuft i behold vil sætte en plakat i produktion på de eksisterende vilkår. Lad os forudsætte, at et privat fir-

ma gennem plakater ville gøre publikum opmærksom på sine produkter. Først skulle plakaten tegnes og kunstneren honoreres med nogle tusinde kroner. Dernæst kommer trykningen. For at dække eksempelvis Storkøbenhavns 305 ophængningspladser skulle der trykkes en et tusinde stykker, hvilket ville koste omkring 10-12.000 kroner!

Hvis man tænker på, hvor megen annoncespalteplads samme firma kan få i bladene for de samme penge, forstår man udmærket, at næsten ingen går på den med plakaten.

DE i Storkøbenhavn eksisterende 305 pladser er i koncession hos to private firmaer og fordelt således: 66 runde plakatsøjler i København og 102 firkantede på Frederiksberg. Derudover er der i København og Frederiksberg kommuner til-

Fortsættes side 8

MAN er aldrig helt sikker på, om han er ved at le eller græde. Underansigtets melankolske tyngde bekræfter hans påstand om, at intet menneskeligt bor være ham fremmed, mens linjerne omkring øjnene rober en indre kamp for ikke at komme til at le på de forkerte steder. Som medlem af fjernsynets Robin Hood-team, der bl. a. tæller Claus Toksvig og Flemming Madsen, har man set ham drage lanzen i adskillige verbale dystre, og sidste år modtog han Cavling-prisen for fremragende journalistik på skærmen.

DET er en form for berømmelse, der føles på en ganske særlig måde. Folk finder det helt i orden at standse på gaden eller ringe til en — vi har jo været i samme stue. Forleden var der en ældre dame, der stoppede mig på Vesterbrogade og bad mig om at binde hendes snørebånd, fordi hun ikke kunne bukke sig. Da det var overstået spurgte hun, om jeg ikke kunne sørge for, at teksterne på fjernsynet blev lavet noget større, da der var mange ældre mennesker, som havde svært ved at læse dem.

— Ville De foretrække større afstand?

— Jeg synes selv, at det er en form for kontakt, der er uvurderlig for en fjernsynsmand — for eksempel ved jeg altid 14 dage efter et »EKKO«, hvordan reaktionen har været.

— De får vel ikke lutter roser.

— Det kan jeg love Dem for, og jeg er lykkelig over, at jeg ikke hører de bemærkninger, der falder ved aftenskaffen, mens programmet vises.

DET må kræve en god portion selvsikkerhed at stille sig foran kameraet.

— Jeg vil snarere sige, at man arbejder med et problem og får lyst til at fortælle det til andre — nu skal du bare høre — der ved fremkalder en naturlig oplagthed.

Deres »ofre« virker ikke altid afsindigt veloplagte.

— Der må naturligvis opstå en vis beklemthed hos folk ved bevidstheden om, at flere millioner mennesker kigger på dem — der skal også et særligt temperament til at give sig i kast med sine meninger. Den paradeagtige fremsættelse duer ikke mere — det skal være livligt og trænge ned i kernen.

— Gør fjernsynet noget for at indgyde debutanterne selvtillid?

— Det skal indrømmes, at de ofte har været ladt i stikken, men man er nu blevet klar over, hvor vigtigt det er at skabe et miljø, der får folk til at glæme, hvor de befinder sig. Der eksisterer jo også en ulykkelig trang til at kigge ind i kameraet — det er dræbende for enhver samtale — deltagerne bør kigge på hinanden, og kun i de øjeblikke, hvor man direkte henvender sig til publikum, skal man se ind i kameraet.

— Tror De folk er mere kritiske, fordi de sidder hjemme?

— Selvfølgelig gør det en forskel, at programmet modtages i en intim kreds — der er intet offer bragt fra publikums side, og hvis man keder sig lukker man af, og netop fordi mediet er så intimt må man for alt i verden undgå at lege skuespiller — som Per Hækkerup engang sagde: Man må være sig selv og håbe på, at det holder.

Foran kameraet må man undgå at »lege skuespiller« — hellere være alvorligt optaget af et problem og ha' lyst til at fortælle noget om det ... siger TV-journalisten Poul Trier Pedersen i en samtale med Siri Bing

DERES forkærlighed for samfundsmæssige problemer kunne tyde på, at De tænker idealistisk.

— Jeg synes faktisk, at der er noget ubehageligt ved benævnelsen idealist. Det fører tanken hen på en masse store ord, og derfor nemt kan komme til at virke uægte. Skal vi ikke hellere sige, at man skal ha' en holdning.

— Og det er denne holdning De bl. a. får lejlighed til at lufte i »EKKO«?

— Jeg tror ikke, der er nogen bevidst moraliserende linje i EKKO. Man kan nu engang ikke trænge ind i tingene med en løftet pegefinger. Vi lægger meget vægt på, at gøre programmet analyserende, dermed forstået at vi ikke tygger programmet færdigt for folk — det skal være sådan, at seerne selv får lejlighed til at tage stilling. Men det forudsætter naturligvis, at der er redebonhed til at vise resultaterne, uanset, hvordan de falder ud, og der mener jeg, at radioen af og til er galt på den. For eksempel lavede vi et program om spirituskørsel, og da udfaldet af eksperimentet ikke svarede til forventningerne blev det strøget. Det synes jeg grænser til det uæderlige. Når man har sagt A, må man også sige B. Danmarks Radio skal jo ikke være propagandacentral for andre institutioner, selv om sigtet kan være nok så sympatisk. Man må nøje overholde grænsen mellem propaganda og information.